
XIMPLÒSIUM PRESIDENCIAL (SAINET)

Primera part

No existeixen seny ni rauxa,
som una olla i un merder
sense cap ni centener,
tot convida a la disbauxa,
al mondongo de sandunga
barrejat amb Young i Junger;
som a la fira de xauxa,
on es juga al joc de l'oca
per embolicar la troca,
on mil venedors de fum
proclamen la intemerata
i amb la jeta per corbata
disparen al pim-pam-pum
vinga trets per la culata;
de franc s'omplen tots d'arròs
fins que la ventresca peta,
tothom vol anar de gorra,
fer-se resident d'Andorra
o, a internet, tenir-hi el tros
per llaurar amb l'esquena dreta;
som a la fira, senyors,

dels innocents transgressors,
dels pillastres grans senyors,
i els pollastres de colors
(pota blava, cresta rosa,
sagnant ullera desclosa),
la fira que té per marc
Cornellà i el Turó Park.

Com s'arregla, tot això?
consumant la castració,
petant-se'ls amb trencanous
arrancant-se'ls de debò
—doble xisclé de xiscló—;
tirar pel dret de drecera,
o cosir-se la patata
amb agulla i fil de plata;
jugar a bales amb els ous,
a bitllots a la bolera
i entre regalims de l'isqui,
fer dringar, no el gel del whisky,
sinó els esquellots de bous.

—Alto les seques! Derrotisme impietós! Ja n'hi ha prou
d'aquest color! Que encara em faríeu enfadar! El país té
salut i corda per estona. Si adoptés els valors de l'educa-
ció en la responsabilitat, la família, la contenció i la feina
ben feta, com predica la meva fundació d'exvirrei, que
només els antipatriotes confonen amb Dragon Kahn de
pujolàndia, els versets d'aquesta mena, que tanmateix fan

més pena que gràcia i no forneixen gens de goig, quedarien, no fora de lloc, que ja ho estan, sinó en el més ignominiós dels ridículs. Tal com mereixen. Per depravats. Per desvergonyits. Ototoi, otototoi!

—Doncs jo tenia un besoncle, menut, estirat, sempre de vint-i-un rònecs botons, dels Borràs i Tarrés-Camalsó, hereu de la més alta burgesia del tèxtil i dels més afortunats explotadors de bufadors d'ampolles, esforçats artesans del vidre, el comerç del qual monopolitzaven ensacant diners sense aturador, que després de veure com la irresponsabilitat paterna dilapidava la doble bicoca al joc, i havent provat mil negocis i transaccions, amb l'incombustible resultat de petita, constant, irreparable pèrdua, ja a les últimes en fi, tant si venia a tomb com si no, repetia el seu ardit lema: «tot va com una seda». Ho engaltava a tot i a dret, «tot va com una seda», als bateigs, confirmacions, casoris i comunions. «Tot va com una seda», als berenars d'aniversari i altres celebracions menors de família on s'encolomava del braçet de la tieta Xita i la tieta Montserrat, respectives dona i cunyada soltera que vivia amb ells. «Ara faré un brindis», murmurava encara que no li fessin gaire cas, «tot va com una seda». I sempre que algú el saludava, responia indefectible, impertèrrit, sentencios, «tot va com una seda», sense la menor excepció, també als funerals, fins i tot en ocasió del luctuós enterrament de la cunyada.

—Es fa sabeeeee, que s'ha perdut un sac de paper pleeee: pel paper no es dóna reeee, es dóna... PEL SAC!

—Doncs Sul·la, que de primer havia usat moderadament i cívica de la seva fortuna i s'havia guanyat la reputació d'un cap aristocràtic útil al poble, i que de jove era amic de la rialla i vincladís a la pietat fins al punt de mostrar un plor fàcil, al contrari de Mari, que havia estat cruel des d'un principi, va acabar inhumà com ell, ja sigui per la corrupció produïda en el natural pel poder, ja perquè el poder revelés una maldat que en el fons ja existia. Fins el més poc viu dels romans entengué que hi havia hagut un canvi de tirania, no un alliberament.

—Doncs tinc un amic, o si voleu un alter ego que no és l'alter ego bis, exempaitador de beutats sicilianes sense bigoti, més que res cataneses però gens llepafils davant les de Marsala, sobretot si fan de dones-peix i cullen eriços a trenta metres de fondària i a pulmó per les recòndites roques de les Ègadi, que un bon diumenge al matí, no fa gaire, trobant-se al port de Palerm en companyia del Ramon i la Mireia, davant un gran edifici tipus magatzem, voltat del corresponent pati reixat, tot desert i silencios perquè era dia festiu, al frontispici del qual unes lletres d'inusual grandària deien, MERCATO ITTICO A L'INGROSSO, i encara podeu comprovar que ho diuen perquè no tenen la menor intenció de canviar ni la mida ni la llegenda per posar-hi un discret «Mercat del peix a l'engròs»; doncs l'alter ego, sense pensar-ho, però endut per una dèria que el pertorba nit i dia com les mosques el cul de Dànae, s'exclama, «mira que bé, a partir d'ara, del peix al cove, els catalans en direm suïcidi íctic a la menuda».